

Poštovani predsjedniče Hrvatskoga sabora, potpredsjednici i zastupnici,
Poštovani predsjedniče Vlade Republike Hrvatske, potpredsjednici i ministri,
Poštovani predsjedniče Europskog vijeća gospodine Tusk,
Poštovani uzvanici, dame i gospodo,
Drage Hrvatice i Hrvati,

U važnim događajima prepunom kalendaru naše povjesnice 15. je siječnja - spomendan Međunarodnog priznanja Republike Hrvatske - jedan od najvažnijih.

Nakon uzajamnog priznanja sa susjednom nam Republikom Slovenijom na dan proglašenja neovisnosti 25. lipnja 1991. i priznanja još nekoliko država do kraja godine, najsnažnije je odjeknulo priznanje Svete Stolicе 13. siječnja 1992. Bio je to navještaj da će uskoro biti zatvoren višestoljetni krug naše nacionalne borbe za državno priznanje među narodima, započet upravo u Rimu davnoga 7. lipnja 879. pismom pape Ivana VIII. knezu Branimiru.

Dva dana poslije, priznanjem Republike Hrvatske zemalja tadašnje Europske zajednice i drugih država, hrvatski je narod konačno i neopozivo i po međunarodnome pravu postao ono što je civilizacijski i kulturno uvijek bio: narod dostojan vlastite samostalne i neovisne države, od sada u mogućnosti u punoj slobodi izražavati svoj identitet i ostvarivati političke interese u međunarodnom životu.

Stvaranje samostalne države za hrvatski je narod bilo pitanje ispunjenja legitimnog povijesnog prava, ali, ne zaboravimo, i pitanje samog opstanka. Hrvatska je bila napadnuta iznutra i izvana s ciljem da se na njezinu raskomadanoj tijelu stvori Velika Srbija. Ali hrvatski je narod u domovini i svijetu, zajedno s domoljubima svih naših nacionalnih manjina, iskazao svoju neopozivu povijesnu volju. Ujedinjen politikom pomirbe i državotvornim programom našega prvog predsjednika dr. Franje Tuđmana, stvorio je svoju državu i jedinstveno stao u njezinu obranu, pobijedivši u časnom obrambenom Domovinskom ratu! Pokazali smo da je hrvatski narod pobjednički narod, a Hrvatska vojska pobjednička vojska!

Demokratski izražena narodna volja i pobjeda u Domovinskom ratu temelj su moderne hrvatske države i oslonac našeg suverenizma. Hrvatski narod nikada više neće živjeti u integracijama u kojima ne bi bio suveren i samosvojan, u kojima ne bi mogao, poštujući druge, slobodno afirmirati svoj identitet. A on je, izrastajući iz autohtonih nacionalnih korijena na ovom križištu srednjoeuropskih, mediteranskih i balkanskih kulturnih silnica, izvanredno bogat.

Vođeni domoljubnim zajedništvom, ostvarili smo sve svoje strateške ciljeve. Stoga punim optimizmom imamo razloga vjerovati u snagu svoje države u suočavanju s izazovima budućnosti. Iako i danas malobrojni, ali glasni ideološki zaslijepljeni pojedinci šire defetizam i pesimizam, dok razni emisari

pejorativno etiketiraju hrvatsku državu i provociraju hrvatski narod, vlastita država čvrsto stoji kao oslonac našem samopouzdanju za izgradnju budućnosti.

Naša riječ danas treba prije svega biti riječ zahvalnosti. Zahvalnost Bogu iskazali smo jučer na svečanoj misi. Danas, imajući u mislima brojne hrvatske naraštaje koji su kroz mnoga stoljeća živjeli i ginuli za slobodnu Hrvatsku, riječ zahvale upućujemo prije svega hrvatskim braniteljima, koji su u časnom Domovinskom ratu obranili i oslobodili Hrvatsku.

Riječ zahvale posebice upućujemo našem prvom predsjedniku dr. Franji Tuđmanu, koji je politikom pomirbe uspješno izgradio nacionalno jedinstvo. On je u svoj politički program hrvatske neovisnosti ugradio sve pozitivne povijesne stečevine hrvatskoga državotvorstva, dobivši za nj većinsku potporu na prvim demokratskim izborima 1990. te plebiscitnu potporu referendumom 19. svibnja 1991. Tu će narodnu volju, utkanu u povijesni kontinuitet borbe za državnu samostalnost, Hrvatski sabor 25. lipnja uobličiti u „Deklaraciju o proglašenju suverene i samostalne Republike Hrvatske“.

Zahvalnost izražavamo i tadašnjoj Vladi demokratskog jedinstva. U njoj je, premda neiskusna, domoljubljem ponesena hrvatska diplomacija širom svijeta otvarala mnoga vrata istini našoj opravdanoj borbi za neovisnost, razbijajući predrasude i klišeje što ih je jugodiplomacija širila desetljećima.

Posebno je bio važan mnogovrsni doprinos hrvatskoga iseljeništva širom svijeta, a veliko značenje imalo je i duhovno i humanitarno djelovanje većine vjerskih zajednica.

Bilo je to vrijeme kada u svijetu nismo imali mnogo prijatelja. Utoliko je prijateljstvo onih malobrojnih bilo dragocjenije. Nekima od njih danas ćemo se posebno zahvaliti na prigodnoj svečanosti. Učinit ćemo to ne samo zbog njihova prijateljstva prema nama nego i stoga što su bili glas koji je Europu i svijet budio iz političke mlakosti, lažnog pacifizma i etičkog relativizma, pokazavši da u politici, unatoč logici interesa, ima i morala i ideala.

Ovih četvrt stoljeća nedvojbeno je pokazalo koliko je značenje države za našu nacionalnu afirmaciju na međunarodnom planu i aktivno dioništvo u kreiranju međunarodnoga razvoja. Hrvatska danas na svim razinama svojih međunarodnih odnosa promiče univerzalne vrednote ljudske egzistencije i međunarodne koegzistencije. Isto tako, kao članica Europske unije i NATO-saveza, aktivna u misijama mira, Hrvatska je čvrsto opredijeljena ustrajno pridonositi tomu da ovaj dio Europe, stoljećima opterećen okupacijama, sukobima i ratovima, u budućnosti postane arealom mira i napretka.

Ta uloga, uz ostalo, proizlazi iz duhovnih vrijednosti svojstvenih kršćanskoj civilizaciji, koje smo dio, uvažavajući sve druge duhovne prinose kroz povijest na našem tlu. Te su vrijednosti jednako dragocjene za unutarnji razvoj države, u kojoj svatko može i treba slobodno i odgovorno sudjelovati u izgradnji zdravog društva na načelima socijalne pravde, solidarnosti i sigurnosti te zaštite dostojanstva obitelji i svake osobe, društva u kojemu će posvećenost općem dobru biti glavno mjerilo svakog osobnog uspjeha.

Stoga smo dužni ustrajati na putu daljnje izgradnje uređenih i odgovornih institucija te pravnog poretka koji će svoj autoritet crpiti iz dosljednosti u zaštiti ustavnih prava svake osobe i legitimnih nacionalnih interesa. To je uvjet da bismo u novim izazovima bremenitim vremenima mogli što uspješnije ostvarivati primarne ciljeve državne politike. Pritom ne smijemo izgubiti iz vida misao, kako ju je u svojem čuvenom djelu „Čovjek i država“ izrekao francuski mislilac Jacques Maritain (Žak Mariten): „Čovjek ni u kojem smislu nije radi države. Država je radi čovjeka.“ Dobro čovjeka njezin je temeljni smisao.

U izgradnji takve države svatko od nas ima točno određenu ulogu i odgovornost. Otac Domovine Ante Starčević napisao je: „Zastalno svaki sin domovine dužan je služiti svojemu narodu, primiti svako mjesto koje odgovara njegovoj sposobnosti, i na kojemu može domovini kakvo dobro iskazati. U tom ga ne smije priječiti njegovo, makar temeljito osvjedočenje, da opstojeći sustav ne valja, ili da se ne slaže s njegovim načelima.“ Stoga, ma kako različiti bili, natječimo se samo u jednom: što i koliko više možemo učiniti za svoju domovinu. Iz tog humusa dobra ona će uvijek moći rasti i cvasti.

Svima srdačno čestitam 25. obljetnicu Međunarodnog priznanja Republike Hrvatske!